

Začátek českého finále Konkursu festivalu Zahrada, tedy jeho první den 29. března. 2007, měl drobné zpoždění. Použít opět několikrát otřepaného dvojsmyslu, tedy výrazu zácpa ve spojení se "správcem konkursní podstaty" Michalem Juppem Konečným a zvukařem Pavlem Pájou Jindrákem se mi zdá být laciným vtípem. Zkrátka, do divadla je přes celou Prahu daleko a doprava byla zacpaná.

Hlavní moderátor pořadu Miloš Keller pak postrádal svého soupeřníka (bude mít každý den jiného) Pepu Chmela a tak táhl káru prvního večera sám. Jako vždy se ujal role moderátora s vrozeným šarmem, s úctou k českému jazyku a s věcností sobě vlastní. První večer svedl osud dohromady dvanáct účinkujících, postupně Juppem fotografovaných. Tím byla, alespoň první večer, překonána pověra, že koho Jupp vyfotí, ten jede na Zahradu. Byl jsem velmi zvědav, zda mě výrazněji osloví jména těch, které jsem ten večer viděl a slyšel poprvé. Nechci dlouze napínat čtenáře, ale předem sděluji, že se tak bohužel nestalo.

Jako první hrála kapela **Fajnbeat** z Prahy. Baskytaristka Irena Grimová se po celou dobu mile usmívala, což krom Samsona dokáže málokdo. Zněly tři písně z vlastní dílny kapely. Byť se v rámci konkursu přídávky nedávají, na Juppovo přání kapela zahrála první píseň ještě jednou. Nicméně ani potom mě kapela příliš nezaujala. Kapela **Šuplík** měla v mých očích i uších stejnou premiéru jako Fajnbeat, jen s tím rozdílem, že v ní hrají Zdeněk Vidlák a Jirka Kyncl, oba z Panelákových fotrů. Tak

Hluboké nedorozumění pod dohledem Miloše Kellera

foto: Olga Harfelová ©

nějak jsem proto očekával trochu recese, ale nepřišla. Bohužel největší slabinou kapely je zpěv. Slabina trvala i v poslední docela dobré pražské bluesovce, kterou nezachránil ani velmi dobrý saxofon. Krom píle a houževnatosti při zkouškách kapely držím palce i zpěvačce, která nezpívala sama, ať vše dobře dopadne. Centrem kapely s názvem **Qjeten** je nepřehlédnutelná blond zpěvačka Květa Krejčová. První píseň byla vystřížená latina, druhá píseň byla ohlášena jako blues, ale nějak mi to blues v průběhu hraní někam uteklo. V poslední písni zazněla vložka z filmu S tebou mě baví svět a tak řádk, jak zpívá Marek Eben, jsem si řekl, že by mi zpěvačka seděla více ve středním proudu. Nic ve zlém, byť je v kapele slyšet i BG původ Michala Cádry. Seskupení **Koukol a**

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 10 Duben 2007 04:00

spol

má

podle informace devět členů, ale ten večer došlo k redukci na šest. Pochází z Rokycan a dozvěděl jsem se, že účinkovali v divadle Semafor v obnovené premiéře hry Václava Bártý a Vítka Fialy Jak se chodí za holkama. Václav Bárta byl zakladatelem souboru Inklemo a je otcem Noida, partnera Lucie Bílé. Na Koukolu je na první pohled vidět, že to jsou i herci, zejména na zpěvákovi stojícím po vzoru slavných armádních uměleckých souborů hrdě vpředu. Zpěvák je velmi dobrý a je znát i jeho herecký talent a nadhled. Občas měla ale kapela co dělat, aby mu stačila.

Kapela **Načas** hrála bez zraněného bubeníka Matouše Vokouna, ale i tak jsem se znovu přesvědčil, že uskupení kolem Honzy Komína a zpěváka Michala Pravce jde prudce nahoru. Proč, proboha, hledáte Superstar, když ten kluk se šátkem a la Šporcl na hlavě mi působí mrazení v zádech? **Berušky** mi vždy připomenou běh času. Tři velké slečny dávno vyrostly od doby, když zpívaly v šesté třídě, že kluci jsou kluci. Alena Vítová je plná energie, hlas by mohla rozdávat. V jejím "rodném" BG je suverénně doma. Trošku problém je v hledání vlastního repertoáru této sympatické trojice. Je dobré nebrat jen "cizí" peří, ale občas to není na škodu. Ale není všem dnům konec. Kapela

Tua Borta

byla má další premiéra. Její repertoár je našim uším, a zejména jazykovým znalostem, poměrně vzdálený, protože zpívají písně ze Švédska, Lotyšska a jiných zemí od nás na sever. World music je módní slovo, ale i Karel Čapek sbíral šelakové písně afrických a asijských národů. Tua Borta jsou dobří muzikanti a vydali se vlastní cestou. Proto mi byli sympatičtí. Kapela

Pokus

je ze Zdic. Ve svém středu má kytaristu v červené košili, kterého nelze přehlédnout ze stejných důvodů, jako například dobristu Jardu Buksu. Někteří muži jsou zkrátka více urostlí a jsou radostí kuchařek a hospodských. Pokus jsem nikdy neslyšel, ale po pár tónech mi bylo jasné, že tihle lidé se scházejí a zpívají v kostele, či se tam aspoň scházeli. O tom svědčil i repertoár, zejména třetí píseň s náboženskou tematikou. Co jiného ale jsou černošské spirituály? Jenže takových celkem dobře zpívajících kostelních sborů je celá řada. Takže nad Pokusem zatím krčím rameny a říkám: Uvidíme.

Kámen úrazu znám už několik let. Zaznamenal jsem, že vyměnili kytaristu Martina Laseviče za další bývalé Vnitřní světlo - Tomáše Zemana. Kámen úrazu vedený pevnou rukou Daniely Sedláčkové dokáže lidi rozpohybovat. Má rytmické písně s hezkými melodiemi, byť kritika občas zvedne prst nad dívčím zpěvem v kapele, prověřeným gospelskem v kapele Geshem. Myslím si ale, že Kámen úrazu dokáže dostat do pohybu každý festival.

Hluboké

nedorozumění

nikdy nezkłame, zejména pokud se někde po hraní jamuje. Jenže kapela nezkłame ani při vystoupení. Neslyšel jsem ji hrát zhruba půl roku a mohu říci, že je znát řada koncertů, které má kapela za sebou a poctivá práce celé čtveřice jak v instrumentální tak i ve vokální části vystoupení. Hluboké nedorozumění je kapela čím dál víc převyšující průměr.

Epy de Mye

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 10 Duben 2007 04:00

je trojice, která má stejnou vlastnost jako Hluboké nedorozumění, tedy neskutečnou vytrvalost v jamování. Ale tato vlastnost, jak si čtenář zákonitě řekne, není hlavní devizou pro vystoupení na Zhradě. Jenže tahle smíšená trojka v čele s ex Bonsai č. 3 Honzou Přesličkou, je repertoárově i na jevišti čím dál lepší. Zejména poslední písnička Stopy nezmizí nad ránem mi přinesla blažené mrazení v zádech.

Panelákové fotry

jsem už delší dobu neslyšel. Proto jsem se již při příchodu kapely na jeviště smál spolu s ostatními diváky oblečení jejích členů, jako kdybych je viděl poprvé. Služebně nejmladší Michal Knébl exceloval v písni

Šarpej

, zpívané na čínskou notu a korunované obličejem čínské z porcelánu foukané sošky v podání interpreta. Bouřlivý aplaus publika mě znovu přesvědčil jak moc je zapotřebí nejen ve folku, ale vlastně všude, trochu víc srandy.